



TKP'LİLERİN SESİ

Vardık, varız, var olacağız!

Sayı: 5

TKP Üyeleri'nin yayın organıdır

Mayıs 2013

YAŞASIN 1 MAYIS! BİJİ YEK GÜLAN!

İşçi sınıfının birlik dayanışma ve savaşım günü 1 Mayıs, 2013 yılında işçi sendika hareketi açısından kritik bir süreçte yaşanıyor. İşçi örgütleri yaratılan yönetim bunalımları içerisinde boğuştuğu, iç dayanışmalarını kaybettiği, üye tabanının inisiyatifinin uzağında ilkesiz yönetim pazarlıkları ile yönetim krizlerini çözmeye ulaştığı bir dönemde kutlanıyor. 6 Nisan 2013 Tarihinde DİSK Olağanüstü Genel Kurul'dan yeni çıktı. Türk-İş ise bir genel kurulun arifesinde bulunuyor. Tüm bu genel kurul süreçleri, sınıfın ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen çabalara değil, ilkesiz sandalye pazarlıklarına sahne oldu, oluyor.

Diğer yandan ise; işçi sınıfımızın patronlara karşı savaşımında en deneyimli en savaşkan kesimi olan metalürji işkolu işçileri, grup sözleşmesi sürecinde yaşanan tıkanma sonrasında yeni bir yığınsal grev dalgasının eşliğinde, hazırlık eylemleri sürecinden geçiyor.

(Devamı 5'te)

İŞÇİ SINIFININ BİRLİK DAYANIŞMA VE SAVAŞIM GÜNÜ 1 MAYIS'A DOĞRU

İşçi sendika hareketi bu 1 Mayıs'ı da egemen burjuvazinin saldırıları altında, sendikal örgütleri etkisizleştirilmiş, sendikal eylem birliği ekseninde tüm barış, demokrasi ve ilerleme güçlerinin birleşik örgütlü gücünün oluşmasının uzağında karşılıyor. Egemen burjuvazi ve onun politik temsilcisi işbirlikçi AKP iktidarı işçi sınıfının sendikal örgüt-lülüğünü paralize etmek, kriminalize ederek itibarsızlaştırmak, taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme politikalarıyla etkisizleştirme saldırılarına devam ediyor.

(Devamı 2'de)

DİSK OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU ÜZERİNE

DİSK'te yaşanan yönetim bunalımını aşmak için yapılması kararlaştırılan olağanüstü genel kurul gerçekleşti. Reformist sendikal bürokrasinin iç hesaplaşması sonucu ortaya çıkan bunalımın, yine aynı reformist yöneticiler eliyle giderilmesinin amaçlandığı, kapalı kapılar ardında gerçekleştirilen ve ilkesiz birlik mutabakatlarıyla oluşturulan yönetim listesi, kongre delegasyonundan güven oyu alamadı.

(Devamı 9'da)

TEMEL GÖREVLER VE KOLEKTİF AKIL

İşçi sınıfının tarih sahnesine çıkışıyla, geleceğe ilişkin toplum tasarımlarını emek-sermaye kavgasında gören arayışların bilim düzeyine yükseldiği süreç; sınıf mücadelelerinin pratiğinde, bütüncü temel unsurların uyumlu ve çok yanlı birlikteliği ile ortaya çıkmıştı.

(Devamı 10'da)

22 NİSAN 1912

PRAVDA'NIN 101. YILI

İŞÇİ SINIFININ BİRLİK DAYANIŞMA VE SAVAŞIM GÜNÜ

1 MAYIS'A DOĞRU

(Baştarafı 1'de)

Düzenli çalışan imalat sanayi işyerlerinde esnek çalışma politikalarını yaşama geçirecek işçi sınıfının çekirdeğini sendikasılaştırırken, geniş işçi yığınlarını ise kayıtdışı, merdivenaltı işyerlerinde boğaz tokluğuna, sosyal güvencelerden mahrum olarak, işçi sağlığını tehdit eden koşullarda çalışmaya mecbur bırakarak örgütsüzlüğü sistemleştiriyor. Egemen burjuvazinin saldırısının sivri ucu her zamanki gibi işçi sınıfına yöneliyor, ancak onunla sınırlı kalmıyor. Egemen burjuvazi onun politik temsilcisi işbirlikçi Erdoğan yönetimi ülkede barış, bağımsızlık, aydınlık ve ilerleme yanlısı tüm güçleri teslim alıp susturmayı, memleketi emperyalizm ve işbirlikçileri için dikensiz gül bahçesi haline getirmeyi amaçlayan otoriter bir yönelim içerisinde bulunuyor. Parasız eğitim isteyen öğrenciler, HES'lere karşı derelerini ve tarım topraklarını savunan köylüler, imar dönüşümü mağduru şehir emekçileri, sanat ve kültür kurumlarındaki gericileşmeye karşı çıkan sanatseverler, nükleer karşıtları, doğa savunucuları, hayvan hakları aktivistleri, lgbt hakları aktivistleri, savaş karşıtları, anti militaristler, ayrımcılık karşıtları, kadın hareketinin aktivistleri, insan hakları aktivisti savunmanların örgütleri kısacası iktidar politikalarının uygulanmasında direnç gös-

teren tüm örgüt ve çevreler devletin baskı ve zor aygıtları eliyle önce kriminalize edilerek itibarsızlaştırılıyor, sonrasında fiili devlet şiddetiyle karşı karşıya geliyor. Bütün bunların yetmediği noktada ise göz altına alınıp terörle mücadele yasası çerçevesinde sonu belli olmayan bir cezaevi süreciyle karşı karşıya bırakılıyor. İşbirlikçi burjuvazi gerici otoriter bir rejim özlemine başkanlık sistemini dayattığı anayasa teklifiyle bütünlüyor. Talebinin yaşama geçmesi için otuz yıldır eşitlik ve özgürlük talebiyle silahlı isyan halinde savaşım veren Kürt Ulusal Demokratik Hareketiyle 'çözüm süreci' adı altında başkanlık talebini masaya koyup, silahları bırakma görüşmeleri gerçekleştirerek en büyük ayak bağından kurtulmanın hesabını yapıyor.

İç politikadaki bu gelişmeleri, işbirlikçi iktidarın emperyalist bölge politikaları doğrultusunda ülkemizi bir savaş ocağı, saldırganlık merkezi haline getiren dış politikaları tamamlıyor. Ortadoğu'daki enerji kaynaklarının Avrupa ve ABD pazarına ulaşmasında, nakil yollarının güvenliği açısından emperyalizmin stratejik ortağı olan egemen burjuvazi, bölgesel hegemonya hesapları yaparak, ABD'nin bölgesel taşeronu ve alt emperyalist ortağı olmanın hayallerini kuruyor.

Neo-Osmanlılık olarak adlandırılan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu tarafından geliştirilen politikalarla ülkemiz, komşumuz Suriye'nin iç işlerine doğrudan müdahale ediyor. İç savaşı kışkırtarak Suriye'de rejim değişikliğinin organizatörlüğünü üstleniyor. Yetmiyor; Komşumuz Irak'ın iç işlerine karışarak Şii Arap yönetime karşı Sünni Arapların hamiliğine soyunuyor. Merkezi Irak Yönetimiyle çelişkiler yaşayan Federe Kürt Yönetimine arka çıkarak Irak'ın bölünmesinin maddi zeminini yaratıyor. NATO'nun Partiotlarını ülkemize yerleştirerek, komşumuz İran'ın güvenliğini tehdit etmekten çekinmiyor, bunun yanı sıra Kürecik'te kurulan NATO radarı ülkemizi de olası bir bölgesel savaşta komşularımızın saldırı hedefi haline getiriyor. Yurttaşlarımızın can güvenliklerini emperyalist planlara tercih ediyor. Tam da bu uğrakta Siyonist İsrail'le bozuk olan diplomatik ilişkilerini ABD Dışişleri Bakanı'nın aracılığı ile düzelterek, bölgede emperyalist ABD'nin planlarının tahkim edilmesini sağlıyor. Bu politikalara, işbirlikçi Erdoğan iktidarının Kürt Ulusal Demokratik Hareketiyle sürdürdüğü silah bırakma sürecini de eklediğimizde, karışımıza bölgedeki tüm Kürt nüfusun hamiliğini sağlamış, güçlü bir TC olarak emperyalist planlamanın güvenilir bir

ortağının profili çıkmaktadır.

1 Mayıs 2013 tarihinde işbirlikçi teknelci burjuvazi ve onun politik temsilcisi AKP iktidarı, böylesi güçlü bir pozisyon alış içerisindeyken, işçi sendika hareketi ise bunun tam zıttı bir durumda; tarihinin en dağınık ve perspektifsiz bir dönemini yaşıyor. İşçi sendika hareketinin iktidar yanlısı örgütü HAK-İŞ Konfederasyonu, AKP'nin yan örgütü olmanın verdiği rahatlıkla kamu işyerlerinde örgütlenirken, diğer işçi örgütlerinden de kimi işkolu sendikalarını, iktidarın baskı ve tehditleriyle transfer etmenin hesabını yaparak kendini büyütüyor.

Yönetimi iç mutabakatını kaybederek paralize olmuş TÜRK-İŞ Konfederasyonu'nda ise Başkan Kumlu, alınan kongre kararından sonra işçilere görülmeden kongreye gitmenin hesabını yapıyor. Konfederasyon içinde hiçbir etkinliği kalmayan Genel Başkan Kumlu'nun görevi, iktidar tarafından üstü cilalanarak öne çıkarılan Türk Metal Başkanı Pevrul Kavlak tarafından yerine getiriliyor. İşbirlikçi AKP'nin TÜRK-İŞ içindeki sözcülüğüne soyunan Kavlak, konfederasyonun gelecekteki genel başkanlığının en büyük adayı olduğunu her tavrı ile belli ediyor. Ancak Türk-İş'in bu görünümü, buzağının görülen yüzünü oluşturuyor. Görülmeyen tarafta ise halen çözüme ulaştırılmayan ve bu nedenle içten içe kaynama yaparak

tepki biriktiren metalurji işkolu grup sözleşmeleri bulunuyor. Metal işverenlerinin, işçilerin taleplerinin çok altında bir teklifle gelmeleri sebebi ile bağitlanamayan toplu iş sözleşmesi, bir anda metal işçilerinin kabaran öfkesiyle bir sendikal arayışa dönüşerek Türk-İş içindeki dengeleri alt üst etme potansiyelini içinde taşıyor. Henüz bağımsız bir yol çizme özelliği kazanmayan Sendikal Güç Birliği Platformu ise Türk-İş içersindeki bir başka sendikal odaklanmayı oluşturuyor. Sınıf ve kitle sendikacılığı yanlısı tutumları, mücadeleci sendikacılık yanlısı söylemleri ile Türk-İş içindeki sol sendikal muhalefet odağı olma özelliği gösteren Sendikal Güç Birliği Platformu bugünkü gücüyle konfederasyonun yönetimini kazanacak delege gücünden yoksun bulunuyor. Bunun yanı sıra işçi sendika hareketini etrafında birleştirecek yeni bir sendikal merkez olma eğilimi de göstermiyor. Bu hali ile Türk-İş'in bir iç muhalefet odağı olmanın öte bir nitelik taşıyor.

Olağanüstü kongre sürecinden yeni çıkan DİSK ise içindeki yönetim bunalımını aşma adına girdiği kongreden, bunalımı derinleştirerek çıkmanın sancılarını yaşıyor. Her dönemde işçi sendika hareketine yeni sendikal programlar çıkararak yeni savaşım hedefleri koyan DİSK genel kurulları, tam da böylesi bir ihtiyacın kendini yakıcı olarak hissettirdiği bir uğrakta reformist sendikal

bürokrasinin koltuk pazarlıklarına kurban etmesiyle, 1 Mayıs öncesinde DİSK'in paralize olmasından başka bir sonuç vermemiştir. Birleşik Metal-İş ve Nakliyat-İş sendikalarının yönetim dışı kaldığı, Sosyal-İş sendikasının ise yönetimden çekildiği; böylelikle en yığınsal üye tabanına sahip üç sendikasını yönetimde temsil etmeyen konfederasyonun, yaşadığı yönetim bunalımını aşması zor görülüyor. En yığınsal sendika olan Genel-İş Sendikası ise kendi içinde Devrimci İşçi Hareketi muhalefeti ile yaşadığı bunalımı henüz aşmış olmaktan uzak görünüyor. Konfederasyonu Genel Sekreterlik düzeyinde temsil etme hakkı kazanan Devrimci Sağlık-İş Sendikası'nın savunduğu Toplumsal Hareket Sendikacılığı anlayışı ise konfederasyonda süre giden yönetim bunalımına bir de sendikal anlayış tartışması ekleyecek gibi görülüyor.

İşçi sendika hareketinin iç açıcı olmayan bu görünümüne kamu çalışanları örgütlerinin durumunu da eklemek gerekiyor. İktidar yanlısı Memur-Sen kamu çalışanlarının başörtüsü hakları için başlattığı eylemlerle iktidar tarafından ne kadar kayrıldığını memur kitlesine göstermeyi amaçlıyor. Gerici faşist karması yönetimi ile onu destekleyen Kamu-Sen ise kampanyaya ortak olmanın hesabı içerisinde bulunuyor. Kamu çalışanlarının sınıf ve kitle sendikal konfederasyonu KESK ise

önce KCK, sonrasında ise DHKP-C operasyonları ile kriminalize edilerek itibarsızlaştırılmak isteniyor. KESK Başkanı Lami Özgen bir yandan onlarca yıl hapis cezası istenerek sanık yapılabildiği yargılanırken, diğer yandan iktidarın çözüm sürecinin akıl insanlarından biri ilan edilerek sürecin algı yönetiminde kendisine rol veriliyor.

Yukarıda çizdiğimiz resim işçi sendika hareketinin her iki bileşeni olarak gerek işçi hareketi örgütlerinin gerekse kamu çalışanı örgütlerinin, bu 1 Mayıs öncesinde de birbirlerinin gündemlerinden uzakta, kendi özel gündemlerini yaşıyor olduklarını ve işçi-sendika hareketinin içine itildiği çıkışsızlıktan çıkış yolu olacak bir program ve perspektiften uzak bulduklarını gösteriyor.

İşçi sendika hareketinde görülen bu durum onun öncüsü, örgütlü gücü, siyasal temsilcisi olduğunu iddia eden devrimci, sosyalist akım ve partilerde de kendini gösteriyor. Bunların büyük bir bölümü çözüm sürecinin aktif özneleri olarak ve Kürt ulusal kurtuluş hareketinin gölgesinde politika yapma yolunu tercih ederek HDK içerisinde yer alıyor. Sınıfsal kurtuluş ve sosyalizm gibi "uzak ütopyaları" bir yana bırakarak etnik, kesimsel, lokal hedefleri esas alan ve demokratikleşme ile elde edilebilir "gerçekçi" hedefler için savaşım vermeyi tercih ediyorlar. Söylemeseler

bile yaptıkları ile Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin, ülkenin batısındaki lojistik gücü olmayı görev ediniyorlar. Kimi sosyalist özneler ise Kürt Ulusal Demokratik Hareketine bulaşmaktansa, sosyalizm adına yurtseverliği tercih ederek, ulusalcı bir söylemle yığınları kazanabileceklerinin yanlış hesabını yapıyor. Devrimci demokratik hareketlerin kimileri ise kendiliğinden yığın tepkilerini örgütlemeyi kutsayarak, günü birlik parlayıp sönen tepkilerle avunmayı tercih ediyorlar. Bütün bunlar bize işçi sınıfının uzağında yapılan sosyalizm savaşımının varacağı yeri, söylemimizdeki sınıf vurgusuna rağmen sınıftan yalıtılmışlığımızın sonucunu bir kere daha gösteriyor.

İşçi sınıfının tarihsel örgütü, Partimiz TKP'nin üye ve sempatanları ise likidasyon sürecinden çıkmanın sorunlarını henüz aşamamış bir görünümde bulunuyor. Geçmiş yıllara karşın hayli yol alınmış olmasına rağmen, henüz likidasyon karşıtı yoldaş topluluklarının programatik ve tüzüksel birliğini sağlamış olmaktan uzakta bir profil çiziyor. Likidasyondan çıkış savaşımı içindeki hareketimiz, yurt içi ve yurt dışı parti örgütlerinden yaygın bir ilişki ağı ve ilgi uyardırılmış olmakla birlikte henüz bu ilişkileri düzenli bir organizasyon haline getirememiş olmasıyla eksiklik taşıyor. Ancak özellikle işçi sınıfı içinde kurulan yeni örgüt birimlerimiz yalnız partimizin

geleceğinin garantisi olması bakımından değil devrim ve sosyalizm davasının utkusunu bakımından da hayati bir önem taşıyor.

Bütün olumsuzluklara rağmen, bu 1 Mayıs kutlamasını ülke çapında yaygın ve yığinsal bir biçimde gerçekleştirmek, sonrasında süreç için özellikle önem taşıyor. Ülkemiz ardarda gelen üç ayrı seçimin yaşanacağı bir seçim sürecine girmiş bulunuyor. Bölgemizi tehdit eden komşularımızla çatışma tehdidi, işbirlikçi iktidarın dış politika vizyonu adı altında gün gün büyüyor. Kürt Ulusal Demokratik Hareketiyle geliştirilen silahların bırakılması süreciyle işbirlikçi burjuvazi, Kürt halkının bir bütün olarak bölgesel hamiliğine soyunarak gelişen Kürt burjuvazisini bölgesel ortak alarak yanına alıyor. Bütün bu tehlikeli gelişmelere karşı egemen burjuvazinin hesaplarını bozmak, savaş tehlikesine karşı barışı savunmak, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerinin gerçek savunucusu olarak işçi sınıfımızı göstermek, girilecek seçim süreçlerinde egemen burjuvazinin otoriter iktidar oyununu bozmak için emek örgütlerinin eksenini oluşturduğu barış, bağımsızlık, demokrasi, gerçek eşitlik-özgürlük cephesini kurarak işbirlikçi AKP iktidarını geriletme, toplumsal hegemonyayı elinden almak kritik bir önem taşıyor. 1 Mayıs kutlamalarını bu sürecin ilk adımı olarak değerlendirmek gerekiyor.

İşbirlikçi iktidara verilecek en iyi cevap, İstanbul 1 Mayıs alanını Diyarbakır Newroz alanı ile bağlamaktır. Ulusların ve dillerin eşitlik ve özgürlüğünün gerçek savunucusu olan işçi sınıfımızı Kürt halkının savaşımla bağlamanın yolu buradan geçmektedir. Egemen burjuvazinin bölgesel hegemonya hesaplarının bozulmasının yolu buradan geçmektedir.

Bütün 1 Mayıs kutlamalarını bir BARIŞ Şenliğine dönü-

türmek, komşularımızla karşılıklı yardımlaşmaya dayalı dostane ilişkiler kurulması, iç işlerine karışılmaması talebi 1 Mayıs alanlarının ana taleplerinden biri olmalıdır. Bölgesel savaş tehdidini ortadan kaldırmanın yolu buradan geçmektedir. Suriye'de ve Irak'ta barışın yolu buradan geçmektedir.

Bütün 1 Mayıs alanları işçi sınıfımızın ve onun politik sendikal örgütlerinin, Kürt halkının temsilcileriyle, top-

lumsal muhalefetin tüm örgüt ve güçleriyle kol kola girdiği adalet, eşitlik, özgürlük alanları olmalıdır. İşbirlikçi egemen burjuvaziye onun politik temsilcisi AKP iktidarına karşı bağımsızlık, barış, demokrasi, eşitlik ve özgürlük cephesinin yolu buradan geçmektedir.

**YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

YAŞASIN 1 MAYIS!

YAŞASIN 1 MAYIS! BİJÎ YEK GÛLAN!

(Baştarafı 1'de)

Bu özellikleri ile 1 Mayıs kutlamaları hem örgütsel bunalımlardan çıkışın, hem de toplu sözleşmelerdeki tıkanıklıkların çözüm yolunun işçi sınıfının aşağıdan yukarı yükselen eylemliliğiyle ortaya koyduğu 'tabanın söz ve karar sahibi olması' ilkesi olduğunu göstermesiyle önem kazanıyor.

Sadece bu değil; işbirlikçi AKP iktidarına ve onun gerici otoriter başkanlık heveslerine karşı, emek cephesinin demokrasi ve özgürlük barikatı inşasına, 1 Mayıs Alanı'nda başlanacak olmasıyla önem kazanıyor.

İşbirlikçi AKP iktidarının uygulamaya koyduğu Amerikancı 'çözüm süreci' aldatmacısının bozulması, MHP-CHP-İP gibi Türk şovenizminin azgın savunu-

cularına karşı, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talebinin, Türk-Kürt tüm milliyetlerinden işçi sınıfımız tarafından, halkların eşitlik ve özgürlük barikatının 1 Mayıs alanından başlayarak kurulacak olmasıyla önem kazanıyor.

İşçi sınıfının toplumsal değişim ve dönüşümün öznesi olduğu zamanının geçtiği, sınıfın sendikal ve politik örgütlerinin ömrünü tükettiği, toplumsal dönüşümün artık inanç toplulukları, kültürel ayrımcılığa uğrayan kesimler, özerklik isteyen etnisiteler olduğu post modern sapmasına en güçlü cevabın, 1 Mayıs alanından verilecek olmasıyla önem kazanıyor.

1 Mayıs'ın taşıdığı kritik özelliğin bilincinde olan komünistler; işçi sendika hareketinin içine itildiği bunalımdan çıkması, işbirlikçi AKP iktida-

rının geriletilerek toplumsal inisiyatifin AKP'nin elinden alınması, Amerikancı 'çözüm süreci' aldatmacasının açığa çıkarılması, kışkırtılan şovenizmin geriletilmesi, işçilerin birliği, halkların eşitliğinin yaşama geçmesi, işçi sınıfının dostu gibi görülerek sınıfın içinde yayılmak istenen post modern yalanların etkisiz kılınması için işçi yataklarında, fabrika ve işliklerde kahırlı ama onurlu bir savaşımla sürdürüyor.

TKP Üyeleri bu 1 Mayıs'ta da sendikalarının ve yığın örgütlerinin kortejlerinde kutlamalara katılacak, savaş belgilerini haykıracaktır.

1 Mayıs, 1 Mayıs ilk dileğimiz

Yaşatacak seni tunç bileğimiz!

1 MAYIS'IN DOĞUŞU ve ÜLKEMİZDE 1 MAYISLAR

İşçi sınıfı, tarih sahnesine çıktığı andan itibaren sınıf savaşımının ateşi içinde çelikleşerek bugünlere geldi. Verdiği savaşım içerisinde çok önemli olaylara ve zaferlere imza atan işçi sınıfı, dünya çapında büyük önem kazanmış belirli anma günlerinin yaratılmasında da önemli rol oynadı. Bu günlerden biri olan 1 Mayıs da işçi sınıfının savaşkan geleceği içerisinde yaratılan, ortaya çıkış nedenleri ve seyri bugün için bile çok anlamlı olan, savaşım içerisinde yaratılmış bir gündür.

1800'lü yılların ikinci yarısında dünyada, 8 saatlik işgünü talebi temelinde bir mücadele dizisine başladı. İlk kez 1856'da Avustralya'da başlayan mücadele, küçük kıvılcımlarla yavaş yavaş dünyayı sardı. 1886'ya gelindiğinde, 8 saatlik işgünü talebi, okyanus ötesinde de yankılanmaya başlamıştı. Amerikan işçi sınıfı, 1 Mayıs 1886'da iş bırakarak, 8 saatlik işgünü talebiyle direnişe geçtiler. Yüzbinlerce işçinin katıldığı eylemlerdeki en çarpıcı tablolardan birisi de beyaz işçilerle o dönem pek çok ırksal baskıya maruz kalan zenci işçilerin kol kola girerek alanlara yürümesiydi.

Eylemler 1 Mayıs'ı izleyen günlerde de devam etti. Coşkusu ve savaşkanlığın-

dan hiçbir şey kaybetmeyen eylemler dizisi, burjuvazinin uyguladığı tüm terör ve provokasyona karşı 4 Mayıs'ta da sürdü. 4 Mayıs günü yine alanları dolduran işçi sınıfının eylemi "Haymarket Olayı" adıyla bilinen provokasyonla baltalandı. Haymarket Alanı'nda düzenlenen eylem bitiminde, polisin üzerine "nereden geldiği belli olmayan" bir bombanın atılması nedeniyle onlarca polis yaralandı, 7 polis ise öldü. Bu olay sonrasında ise adeta bir süre avı başlatılarak yüzlerce öncü işçi tutuklandı. Bu öncü işçiler içinden 4'ü kurban seçilerek idam edildi.

1889'da toplanan İkinci Enternasyonal Toplantısı'nda 1 Mayıs'ın tüm dünyada "İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü" olarak kutlanmasına karar verildi.

TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

Ülkemiz'de 1 Mayıs'ın tarihi Osmanlı Devleti'nin son dönemlerine kadar gider. Kayıtlara geçen ilk 1 Mayıs, 1909'da Üsküp'te ve Selanik'te gerçekleştirildi. İşçiler ellerinde kızıl bayraklarla yürüyüşler düzenleyerek 1 Mayıs eylemini gerçekleştirdiler. Emeği koruyacak yasal düzenlemeler yapılması, grev mevzuatının düzenlenmesi gibi emek

eksenli talepler yanında herkese seçme ve seçilme hakkı talebinin de yükseltildiği kutlamalara yüzlerce işçi katıldı. 1 Mayıs kutlamaları 1913 yılından 1920 yılına kadar gerçekleştirilemedi. 1920 yılında işgal altındaki İstanbul'da uzun süre sonraki ilk 1 Mayıs kutlaması yapıldı. Kutlamalar Karadeniz şehirlerine de yayılırken, Büyük Oktobr Devrimini'nin etkileri kutlamalara damgasını vurdu. 1925 yılında yürürlüğe konan "Takkir-i Sükun" yasasına dayanılarak 1 Mayıs kutlamaları yasaklandı. 1 Mayıs kutlamaları yaklaşık 51 yıl boyunca yasaklı kaldı. Yasaklı yıllar süresince Partimiz TKP, yasaklara rağmen bildiriler dağıtarak ve gizli etkinlikler gerçekleştirerek geleneği sürdürdü.

1 Mayıs 1976, yasakların kalktığı ilk kitlesel 1 Mayıs olarak tarihe damgasını vurdu. Partimiz tarafından gizli yöntemlerle kutlanarak sürekliliği sağlanan 1 Mayıs, 51 yıllık yasağın ardından 1976 yılında ilk kez kitlesel ve açık mitingle kutlandı. DİSK'in düzenlediği mitinge yüzbinlere işçi ve emekçi katıldı.

1977 yılında beşyüzbin işçi ve emekçinin katılımıyla kitlesel gerçekleştirilen 1 Mayıs gösterisi, 1977 1 Mayıs katliamı ile gölgelendi. Dü-

zenlenen kontrgerilla saldırıyla 1 Mayıs alanı kana boyandı. 37 kişinin yaşamını yitirdiği 1 Mayıs'ta katliamcılar özel olarak korundular ve bulunmadılar. Bugünde kontrgerillanın işlediği cinayetlerin ayrıntıları üzerindeki sır perdesi kaldırılamadı. Bizim için ise, katliamın sorumlusu burjuvazi dir.

1978 1 Mayıs'ı önceki yıl gerçekleştirilen katliama rağmen hemen hemen aynı kitlesellikte kutlandı. Partimizin damgasını vurduğu '78 1 Mayıs'ı "TKP'ye Özgürlük" talep eden pankartlarla donatıldı, yüzbinlerce işçi ve emekçi TKP'ye özgürlük talebini haykırdı.

1979 yılında 1 Mayıs, sıkıyönetim nedeniyle İzmir'de gerçekleştirildi. Konak Meydanı'nda yapılan mitingeye yine yüzbinlerce işçi ve emekçi katıldı.

Faşist darbeden önceki son 1 Mayıs olan 1980 1 Mayıs'ı yine ülke genelinde sıkıyönetim koşullarının hüküm sürdüğü bir dönemde yapıldı. 1 Mayıs, sıkıyönetimi protesto gösterileri ve çatışmalar ile yaşandı.

12 Eylül faşist darbesi ile 1 Mayıs'ları ülke genelinde yasaklandı. Faşist cunta yasaklarına rağmen 1 Mayıslar, yine gizli etkinliklerle kutlanmaya devam edildi. Binlerce TKP üyesi işçi ve emekçi işliklerde, fabrikalarda, gecekondularda 1

Mayıs kutlamaları yaptı, fabrikaların kapılarını karanfellerle donattı.

1987 yılında 1 Mayıs, yasadışı bir yürüyüşle İstanbul'da kutlandı. 1989'da yine yasadışı bir gösteri düzenlendi. Burada yaşanan çatışmalarda polisin ateş açması sonucunda 1 işçi hayatını kaybetti. Bu yıl, sınıf hareketinin yükselmesine bağlı olarak Hak-İş Konfederasyonu, kendi tarihinin ilk 1 Mayıs kutlamasını gerçekleştirdi. 1990 1 Mayıs'ı da çatışmalarla geçti. 1993 1 Mayıs'ı da Türk-İş'in kendi tarihinde, konfederasyon kimliği ile gerçekleştirdiği ilk 1 Mayıs kutlaması oldu. İlerleyen yıllarda da 1 Mayıslar olanaklı olduğu ölçüde kutlandı. 1996 1 Mayıs'ı işçi ve memur konfederasyonları tarafından ortaklaşa gerçekleştirildi. Ancak bu 1 Mayıs polis provokasyonuna sahne oldu. Yaşanan saldırılarda polis kurşunuyla 3 kişi öldürüldü. 1 Mayıs'ın ardından çok sayıda tutuklama da gerçekleştirildi. Yaşanan saldırılara karşın 1 Mayıs'lar ilerleyen yıllarda da alanlarda kutlanmaya devam etti.

2007 yılına gelindiğinde DİSK ve KESK ile çeşitli meslek odalarının öncülüğünde 1 Mayıs İstanbul Taksim Meydanı'nda kutlanmak istendi. 1 Mayıs 1977 katliamının yıldönümünde devlet çeşitli provokasyonlarla 1

Mayıs'ı çatışmalı hale getirerek Taksim'e izin vermedi. Benzer bir tablo 2008 1 Mayıs'ında da yaşandı. Devlet adeta İstanbul'da sıkıyönetim ilan etti. Taksim ve çevresindeki bölgeler adeta savaş alanına döndü. DİSK binasına binlerce gaz bombası atarak faşist dönemlerde bile yapılmayanı gerçekleştirdi. 2009 1 Mayıs'ı da Taksim Meydanı'nın kısmen açılmasına ancak 1 Mayıs'ın yine de çatışmalı halde geçmesine neden oldu. 2010 yılına gelindiğinde ise yürütülen çetin mücadeleler sonucunda devlet hem 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan etmek, hem de Taksim alanını işçi ve emekçilere açmak zorunda kaldı.

2011 yılı 1 Mayıs'ı partimizin likidasyondan çıkışı yolunda önemli bir kavşak niteliği taşımaktaydı. Ortak pankart altında yürüyen binlerce TKP üye ve sempatanı, partimizin sesini Taksim Meydanı'na taşıdı. TKP üye ve sempatanları, ülkenin başka şehirlerinde ve Avrupa'da da alanlara çıktı.

TKP Üyeleri geleneklerine bağlı olarak aynı karalılık ve aynı heyecan ile 1 Mayıs kutlamalarına katılmaya hazırlanmaktadırlar.

TKP MK'NIN 1 MAYIS BELGİLERİ

- Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!
- Yaşasın 1 Mayıs dünya işçi sınıfının savaş, birlik ve dayanışma günü!
- NATO'dan çıkılsın, emperyalizmle ikili kölelik anlaşmaları yırtılsın, Amerikan üsleri sökülsün! Ulusal bağımsızlık için savaş!
- Amerikan emperyalizminin dayattığı yeni askersel bloklara, yeni casusluk üslerine, silahlanmaya hayır!
- Emperyalizmin yeni sömürgecilik boyunduruğuna, emperyalist tekellerin para fonlarının dayatmalarına karşı ekonomik bağımsızlık için savaş!
- Faşizme geçit yok!
- Sıkıyönetim kaldırılsın! Faşist MHP ve tüm yan örgütleri kapatılsın! Devlet aygıtı faşistlerden temizlensin!
- Faşist komandoların, Maocu bozkurtların saldırı ve provokasyonlarına karşı savaş!
- Ulusal bağımsızlık ve demokrasi için savaşta can veren halın yiğit evlatları 1 Mayıs'ta bizimle!
- Faşist 141-142. maddeler kaldırılsın! Anti-komünist yargılamalar durdurulsun!
- Demokratik basına özgürlük! Yayınlara konan yasaklar kaldırılsın!
- Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!
- Sosyalist partiler ve demokratik örgütler, sendikalar üzerindeki baskılara son!
- Ulusal baskılara son! Kürt halkına ve ulusal azınlıklara hak eşitliği! Ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkı!
- Sıkıyönetimsiz toplu sözleşme! İşten çıkarmalara karşı savaş! Zamlara, vergi yüklerine karşı savaş!
- Tekellerle hükümetin işçi sınıfına dayattıkları "sarı uzlaşmayı" yırtalım! Kapitalizmi kurtarmak için özveriye hayır - iş, ekme ve özgürlük savaşımında özveriye evet!
- Tekellerin amansız sömürsüne karşı ücretler arttırılsın, çalışma süreleri azalsın, iş güvenliği sağlansın, iş kazaları önlensin, çalış-

ma hızlandırılmasın, işçi sağlığı korunsun! Üretimde işçi kontrolü için savaş!

- Lokavt yasaklansın; genel grev, dayanışma ve sempati grevleri yasallaşsın! Gizli oy, açık sayımlı referandum hakkı için savaş!
- Sınıf sendikalarına karşı saldırıyı kıralım! Sarı sendikacılığa, sınıf uzlaşmacılığına, sendika yıkıcılığına karşı sınıf ve yığın sendikacılığı ilkeleri temelinde birliği pekiştirelim!
- Parti, sendika, ulus, din, mezhep ayrımı gözetmeksizin çalışan, işten atılan tüm işçilerin, kapitalist sömürüye, baskılara, işten atmalara karşı eylem birliği! Her işçi direnişiyle, her grevle en geniş dayanışma!
- Yurtdışındaki işçilerimizin buldukları ülkelerin proleteryası ile tekellerin sömürsüne karşı enternasyonalist dayanışmasını güçlendirelim!
- İşçi sınıfının bölünmesine karşı TKP'nin, TİP'in, TSİP'in eylem birliği!
- Toprak ağalarına, tekellere, bankalara, tefeci ve aracılara karşı savaşta işçi-köylü bağlaşıklığı! Topraksız köylüye toprak! Anti-tekellere, anti-feodal yığınsal köylü örgütlenmesi için ileri!
- Halkımızın geleceği olan anti-emperyalist, anti-faşist savaş birliği daha da güçlensin!
- Sömürüye, eşitsizliğe, faşist saldırılara karşı, özgürlük ve hak eşitliği için savaşan tüm kadınlarımıza selam!
- Memurlara grevli toplu sözleşmeli sendikal haklar!
- Yurtsever er, astsubay ve subaylar! Yeriniz, bağımsızlık için savaşann halkımızın yanındadır! Ordu NATO kumandasından çıksın! Erlere, subaylara yapılan baskılara, aşağılanmalara son verilsin! Ulusal ordu, kışlada demokrasi!
- Emperyalizmle, tekellerle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına hayır! Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, tekellerin işçi ücretlerine, sosyal haklara saldırısına karşı savaşta, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların, yurtseverlerin,

ATILIM'dan

Aşağıdaki yazı, ATILIM'ın Nisan 1979 tarihli sayısından alınmıştır.

tüm halk güçlerinin eylem ve cephe birliği için ileri!

- Ulusal demokratik cepheyi oluşturmak için; Komünistler, sosyalistler, CHP'li yurtseverler, Kürt demokratları savaş birliğini güçlendirin!
- Bunalımdan tek çıkış yolu: Sosyalizme açılan ileri demokratik devrim!
- Yaşasın Türkiye proleteryasının devrimci öncüsü TKP! Yaşasın TKP'nin Leninci politik, ideolojik, örgütsel birliği!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm! Anti-komünizme, anti-Sovyetizme, ırkçılığa, şovenizme, sağcı ve "solcu" oportünizmin her türüne karşı aralıksız savaş!
- Yeryüzünde barış, silahlanma ve yumuşama için savaş!
- Sovyetler Birliği ile imzalanan politik belge yaşama geçirilsin! Tüm sosyalist ülkelerle dostluk ilişkileri kurulsun!
- Doğu Akdeniz ve Ege'de barış ve güvenlik için, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının kardeşliği güçlensin!
- Yaşasın İran halkının, Filistin ve tüm Arap halklarının emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı savaş!
- Emperyalizmin suç ortağı Pekin hegemonyacıları, Vietnam'dan elinizi çekin! Yaşasın Vietnam halklarıyla enternasyonalist dayanışma!
- Dünya devrim sürecinin güç merkezi, dünya barışının ve sosyalizmin kalesi Sovyetler Birliği'ne, yüce Lenin'in partisi SBKP'ye selam!
- Yaşasın dünya sosyalist sistemi! Yaşasın dünya komünist ve işçi hareketi! Yaşasın ulusal kurtuluş hareketleri!
- Yaşasın proleterya enternasyonalizmi!

Türkiye Komünist Parti
Merkez Komitesi
1 Nisan 1979

DİSK OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU ÜZERİNE

(Baştarafı 1'de)

Birleşik Metal-İş'in yönetim dışı kalması üzerine aynı muhtabakatta yer alan Sosyal-İş de yönetimden istifa kararını açıklayarak çekildi. Yeni yönetim, bunalımdan çıkış için yapılan genel kurul sonrasında, seçildiği gün yeni bir bunalımın kapısını aralayarak göreve başladı.

İşçi sendika hareketine yeni bir program, yeni bir savaşım hedefi, yeni bir örgütsel atılım getirmeyi önüne koymasızın, sadece koltuk pazarlığı üzerine oluşturulan beraberliklerle gerçekleşen genel kurulunun, mevcut bunalımdan çıkış yolu olmadığı bir kere daha görüldü. Demokratik sınıf ve kitle sendikacılığını savunduğunu iddia edenlerin, bunu kendi sendikalarındaki uygulamalarla üyelerine ispat etmeye muhtaç oldukları, toplumsal hareket sendikacılığı adı altında farklı bir sendikal anlayışı DİSK'e dayatanların ise bu anlayışın başarısını işçi sendika hareketine göstermek durumunda olduklarını, kongre sonuçları bir kere daha ortaya koydu.

İşbirlikçi iktidarın işçi sendika hareketini paralyze etmek, örgütsüzleştirmek için yeni saldırılar planladığı, dahası 'yeni anayasa süreci', 'çözüm süreci' gibi politik süreçlerle ülkeyi yeni maceralara sürüklediği bir uğrakta, sadece DİSK üyelerine değil,



bir bütün olarak işçi sendika hareketine de yeni bir çıkış yolu göstermesi gereken genel kurulun tek sonucu, -eğer yönetimde kalma becerisini gösterirse- Genel Başkan seçilen Kani Beko'nun önümüzdeki seçimde İzmir'den CHP sayılabı seçilmesi imkanının yaratılmış olmasıdır. Genel kurul sonuçlarıyla kaybedilen ise; Ocak 2013 işkolları istatistiği baraj sorunuyla karşı karşıya kalan Sosyal-İş Sendikası ile bulunan Nakliyat-İş Sendikasının iktidar karşısında yalnız bırakılan işçileridir. Büyük bir çalkantı içinde bir türlü bağitlanamayan grup toplu iş sözleşmesi nedeniyle, dipten gelen bir dalgayla hareketlenmeye başlayan metalürji işkolunda işçilerin tek alternatifi olan Birleşik Metal-İş Sendikasının, kendi konfederasyonu tarafından istenmediği duygusunun yaratılması sebebi ile metalürji işçilerinin geleceğidir.

Şimdi, DİSK içindeki sınıf ve kitle sendikacılığı yanlısı kadroların durup düşünme zamanıdır. İşçi sınıfının savaşımının üçlü sacayağını; Ekonomik – demokratik kazanımlar için savaşımı,

Siyasal savaşımı ve İdeolojik savaşımı yeniden hatırlama zamanıdır. Ekonomik demokratik kazanımlar için savaşımı, işverenlerden rica etmek ve kendilerini 'sosyal partner' ilan ederek önlerine atılan kırıntılarla işçi sınıfını kandırmak olarak anlayan, sınıfı siyasallaştırmaktan ölüncesine korkan, işçi sınıfı bilimini sendikal eğitim programlarından çıkararak eğitim programlarını etkili iletişim ve müzakere teknikleri eğitimlerine indirgeyenlerle, reformist sendikacılığın temsilcileriyle ayrılmak zamanıdır.

İşçi sınıfının görevinin sadece sömürüyü sınırlandırmak değil, sömürüyü ortadan kaldırmak da olduğunu anlatan sınıfsal eğitimin yaygınlaştırılması, savaşımın sadece grev yapmak değil sokağa, barikata çıkmak da olduğunu anlatan, sınıf bilincinin sınıfın kitesine pratik içinde verilmesi zamanıdır. Bunu gerçekleştiren sendikacılar DİSK'in mücadelecisi geçmişine yeni halkalar ekleyecek, sonucu ilkesiz birlik listeleri oluşturan reformist sendikal bürokrasi değil sınıf bilinçli sendika militanları belirleyecektir.

Komünistler, TKP Üyeleri, böylesi sendika militanlarının yetişmesi için var güçleriyle işçi yataklarında, fabrika ve işliklerde uzun erimli bir savaşımın içinde, görevlerinin başındadır.

TEMEL GÖREVLER VE KOLEKTİF AKIL

(Baştarafı 1'de)

Doğa, toplum ve düşünce- nin gelişim yasalarının kavranması; insanların üretim faaliyetleri sırasında kurdukları ilişkiler, maddi zenginliklerin üretimi, paylaşımı ve üretenin-işçi sınıfının kurtuluşu yolundaki önermeler ve mücadele deneyleri bütünlüklü bir bilimi ortaya çıkarmış, her geçen gün insanlığın düşünce dünyasında yeni ufuklar açarak, kapitalist dünyanın yoksulluk, sömürü, yağma, baskı, savaş, ayrımcılık, kültürel değerlerin erozyonuyla sarılan insanlığa, eşitlikçi bir toplum düzeni seçeneğini net, bilim düzeyinde ortaya koymuştur.

Marks ve Engels geleceğin toplum düzenini düşlerken, toplumsal çelişkilerin gelişim yasalarını ortaya çıkarmanın yanında bu mücadeleye aktif olarak da katılmışlardır. İşçi sınıfının yenedünyada rolü sınıf mücadelesinin zorunlu bir sonucu, aynı zamanda ezilen tüm toplumun özgürlüğünü kapsamasıyla ayrırcıdır.

Burjuva devrimleriyle feodal toplumun yıkılması, kapitalist toplumda yeni bir güç olarak işçi sınıfının rolü, 1847 yılında Komünistler Birliğinin kapitalist toplumu aşmanın ancak bir örgüt ve

programıyla mümkün olacağı öngörüsü "Manifesto"yu ortaya çıkarmıştı. Manifesto yazımından kısa bir süre sonra birçok ülkeye yayıldı, işçi sınıfının kurtuluşu yolunda temel kılavuz oldu.

"Manifesto bir eylem kılavuzu olduğu kadar, sınıf mücadelesi tarihidir de"...

"Sömüren ve sömürülen, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki savaşların tarihinin gelişmesi günümüzde, sömürülen ve ezilen sınıfın -proletaryanın- toplumun tümünü, sömürüden ve baskıdan, sınıf farklılıklarından ve savaşlardan kurtarmaksızın sömüren ve ezen sınıfın -burjuvazinin- boyunduruğundan kurtulamayacağı aşamaya gelip dayanmıştır."

Manifestodan 160 yılı aşkın bir süre sonra, kapitalist toplumun ekonomik-sosyal-siyasal vd. koşullar düzlemindeki eriştiği boyut, değişimlere rağmen, işçi sınıfı partilerinin tüm kapitalizm karşıtı güçleri proletaryanın etrafında toplayan, sömürsüz, sınıfsız toplum seçeneğini sunan örgüt ve programı, hala komünistlerin en yakıcı görevi. Günümüzde sosyalist değerlerin gerilediği, kapitalizm karşıtı güçlerin dağınıklığı noktasında ideolojik-politik örgütsel birliğin temel ifadesi kapsayıcı

Marksçı-Leninci bir programın önemi, geleceğin bu zeminde üretilmesinin temel koşulu olarak öne çıkıyor.

Ülkemiz komünist hareketin bulunduğu durumda, işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanların savaşımına yön verecek, yükseltecek programatik yaklaşımın geçmişten günümüze akan temel prensipler üzerinde ilerlemesi ortaklaşmanın da nesnel zemini.

Programın; sınıf mücadelesi, işçi sınıfı bilimi temelli içeriğinin sosyo-ekonomik farklılaşma ve değişen koşullardan doğan özgün alana yaratıcılıkla uygulama becerisi, komünist partileri burjuva ideolojisinden koparan, düzen içine akmamalarının temel ölçütü. Sınıfın bastığı ana prensipler siyasal ve sosyo-ekonomik koşulları hangi zeminden bakışla ifade ettiği, doğru çıkış yolunu bulması açısından önemli. Burada temel çıkış noktasında oluşacak aşınma, bir yanılgı, ana prensipleri yadsıma; koşulları, özgün şartları sınıf bakışlı alanlar dışına taşıyabilecektir.

Manifestoda, Engels'in şu değerlendirmesi önemlidir... "...koşullar ne kadar değişmiş de olsa bu 'Manifesto' da geliştirilmiş genel

esaslar, bir bütün olarak bugün de hala tam doğruluğunu korumaktadır.” ... “..Manifesto, üstünde değişiklik yapmaya artık kendimizin de hak görmediği tarihsel bir belgedir.”

Türkiye Komünist Partisi'nin bir asra yakın mücadelesi, çizdiği strateji ve taktik Büyük Ekim Devrimi ve dünya komünist hareketinin deneyimleri üzerinde gelişti. 10 Eylül 1920 kuruluş kongresinde onaylanan ilk program ve tüzük Marksist-Leninist parti ilkelerinin, komünist parti olmanın temel koşulu olması belirlemesiyle dönemin bütün komünist gruplarını kapsadı. Ekim Devrimi ve Komintern geleneği derken uluslararası işçi sınıfının bir parçası, kolu; işçi sınıfı biliminin temel prensiplerine bağlılık anlatılıyordu. Öte yandan Osmanlı İmparatorluğu'nun ekonomik-siyasal koşulları, işgal koşullarında kurtuluş mücadelesinin komünistler üzerine yüklediği görev, partinin oturduğu temel prensiplerin yönlendirmesiyle doğru bir rotada akacaktı. İkinci adım birinci zemin üzerinden gelişmek zorundaydı ve öyle oldu.

Kurtuluş savaşının utkusu ve burjuvazinin erke oturmasıyla yeni koşulları kavrayamayan, rehavete düşen bazı kadroların uzlaşmacı, temel prensipleri yadsıyan tavrı, Türkiye Komünist

Partisi'nin İkinci programına da yansıdı. Birçok bedelin ödenmesi ve sıkıntıların yaşanmasına neden olan bu süreç, Leninist kadroların direnci ve uluslararası komünist hareketin yardımlarıyla yön buldu. Uzun yılların kararlı, taviz veremeyen birikim ve mücadele deneyimi üzerine Türkiye Komünist Partisi'nin üçüncü programı oluştu. Beşinci kongre, likidasyon ve sosyalist sistemin dağılmasına kadar temel içeriğini koruyan bu program, dördüncü programla birlikte Türkiye Komünist Partisi'nin bastığı ana zemini, dünya ve Türkiye komünist hareketine bakışın temel prensibi olmayı sürdürüyor.

Ülkemizde 1980 den bu yana sosyo-ekonomik, siyasal koşullarda önemli değişimler oldu. Türkiye işçi sınıfı ana prensipleri ışığında, biriktirdiği deneyler üzerine koşullara uyan mücadele hattını çizmekle karşı karşıya. Sosyalist-devrimci düşüncenin işçi, emekçi aydınlar nezdinde sermayenin yoğun ideolojik ve dinsel koşullamalarıyla değersizleştirilmeye çalışıldığı, ekonomik ve siyasal baskılar sonucu komünist, devrimci kadroların yaşama tutunma uğraşısı ve bir dizi hatalar ile ayrı düştü, gericiliğin her boydan saldırıları karşısında bütünlüklü, örgütlü bir mücadelelenin içinde olamadı. Her şeye rağmen buldukları

yerlerde Türkiye Komünist Partisi'nin yok edilmesine, ideolojisinin zedelenmesine yönelik girişimlere karşı durdu, mücadele etti. Bu süreçte birbirinden kopuk gruplar oluştu. Bu yapılar arasında belli bir disipline bağlı ilişkiler oluşmadı. Ortaya çıkan bu durum bir yandan farklı düşüncü ve davranış alışkanlıkların zeminini hazırlarken, öte yandan gurupların parti gibi davranma eğilimlerini besledi. Geline nokta koşullar, ortaklaşma farklılıkları giderici zeminleri zorlarken, eksikliklerine rağmen çıkış zemini olarak alınması gereken program ve tüzüğün temel prensipleri yerini grupsal güç dengelerinin ölçü alındığı zorlamalara bıraktı... Halbuki mücadele içinde olan, Türkiye Komünist Partisi'nin, işçi sınıfı ve emekçi yığınların öncü gücü olduğuna inanan kadrolar için bağlayıcı olması gereken grup hukuku değil, parti program ve tüzüğü olmalıdır. Farklılıkların tartışılması-giderilmesi ve günümüze ilişkin mücadele hattının ortaya koyma çabalarının çıkış noktası bu bağlayıcı prensip üzerinden gelişmelidir.

Günümüzün komünist görevi bu zeminde ortaklaşma, bu temel prensipler üzerinden kolektif akılla kapitalizmi aşma mücadelesidir. Aksi durumda, grup olmanın ötesine adım atmak, asıl yatağa ulaşmak zorlaşır.

KARDEŞ PARTİLERDEN...

Derviş Ali Kavazoğlu ve Kostas Mişaulis'in anısına BKP'nin gerçekleştirdiği etkinlikte AKEL M.K. Polit Bürosu Üyesi Yannakis Kolokasidis tarafından yapılan selamlama konuşması

Derviş Ali Kavazoğlu ve Kostas Mişaulis'in katledilmelerinin üzerinden 48 yıl geçti. Tek bir yürek olarak tek bir vatan ve tek bir halk için mücadele eden bu iki insana TMT'li katillerin silahlarını çevirdikleri 11 Nisan 1965'in o sabahından bugüne 48 yıl geçti.

Kavazoğlu ve Mişaulis'in katledilişleri münferit bir olay değildi. Kıbrısrum ve Kıbrıstürk toplumlarını içten içe kemiren şoven ve milliyetçi cani faaliyetlerin bir devamıydı.

Kahraman şehitler Kavazoğlu ve Mişaulis'in hunharca katledilmeleri sonucu AKEL ve ülkemiz iki gerçek yurtseveri, iki mücadele insanını kaybetti. Ancak onların fedakârca mücadeleleri Kıbrıs'ın Türk işgalinden kurtarılması ve yeniden birleşmesi için Kıbrıslırumların ve Kıbrıslıtürklerin, tüm halkımızın mücadelesine esin kaynağı olan bir bayrak oldu.

Kıbrıs'ın ve halkımızın bugün içinde bulunduğu koşullarda Kavazoğlu ve Mişaulis'in fedakârlıkları daha büyük bir anlam ve değer kazanmaktadır. Bize sadece faşizme ve milliyetçiliğe karşı sürekli olarak mücadele etmemiz gerektiği görevini hatırlatmamaktadır. Bize sadece ülkemizi işgalin boyunduru-

ğundan kurtarma yükümlülüğümüzü hatırlatmamaktadır. Aynı zamanda gelecek kuşaklara yeni sömürgeci yükümlülüklerden kurtarılmış gerçekten bağımsız bir Kıbrıs'ı bırakma görevimizi de bize hatırlatmaktadır.

Değerli dostlar,

Bu dönemde dikkatler kaçınılmaz olarak krize ve AB'nin dayatmaya bize çalıştığı ve halkı yoksulluğa iten politikalara çevrilmiştir. Bu elbette ki Kıbrıs sorununun ve çözümünün ikinci sıraya koymamız gerektiği anlamına gelmemektedir. Kıbrıs sorunu bizi meşgul eden ve çözümü için mücadeleye devam ettiğimiz ana sorundur. Kriz er ya da geç aşılacaktır. Ancak Kıbrıs sorununun çözüme kavuşturulması gereksinimi her zaman gündemde olmaya devam edecektir; çünkü sadece doğru bir çözüm kalıcı barış ve halkımızın refahı için temel olabilir.

İçerde ve dışarıda, Türkiye liderliği de dâhil olmak üzere, kimileri krizden yararlanıp Kıbrıs aleyhine olan ve kabul edilemez bir çözümü bize dayatabileceklerini zannediyorlar. İki toplumdan da ilerici insanlar olarak, böylece tertipleri deşifre etmeli ve bunların yaşama geçirilme-

sine karşı birlikte mücadele etmeliyiz.

Bunların yanı sıra, federasyon çözümünü hiçbir zaman hazmetmemiş ve iki bölgeyi iki toplumlu federasyon çözümünü sağlamaya yönelik çabaları kriz bahanesiyle önlemeye çalışan başka bir düşünce ekolü de var. Bu yıkıcı politikaya da karşı mücadele ederek, BM kararları temelinde siyasi eşitlikli iki bölgeyi iki toplumlu federasyon çerçevesinde ülkemizi ve halkımızı yeniden birleştirecek çözüm için çalışmak bütün ilerici Kıbrıslıların görevidir.

Kahraman şehitlerimiz Kavazoğlu ve Mişaulis'i en iyi şekilde anmanın yolu milliyetçiliğe, bölünmeye, işgale ve yabancı emperyalist müdahalelere karşı gerçekten özgür ve demokratik bir Kıbrıs için onların verdikleri mücadeleye devam etmekten ve bu mücadeleyi daha da yoğunlaştırmaktan geçmektedir. Bu temelde iki toplumda da ilerici güçlerin görevi ortak faaliyetlerinin koordinasyonu ve güçlenmesi için çalışmaya devam etmektir. Birleşik ortak vatan vizyonunu çanlı tutmak için çalışmaya devam etmektir.